

Calea Înalțării

„EU SUNT CALEA. ADEVARUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINDE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înalțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 17, ianuarie, 2011

EDITORIAL

Aripi de lumină

Mintea mi s-a golit de orice gând, căci adâncul păcătoșeniei mă înghite. Mă strânge neputința de a face măcar un pas în sens opus.

Știu că mi-ar trebui aripi ca țâșnirea să fie totală, fără ezitări inutile, dar întunericul mi le-a atins și le-a prins în plumbul greu al păcatului.

Aripi de lumină, aș vrea să vă am din nou ca să nu mai fiu nevoit să bâjbâi prin întunericul din mine!

Un singur gând m-ar putea izbăvi: că Dumnezeu mă iubește. De-aș putea să-mi adun din nou gândurile și să dobândesc paza minții prin rugăciune. Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul!

CVPRINS:

Anul Nou	pag. 2
Pregătiți calea Domnului!	pag. 3
La vânat de oameni	pag. 4
Pocăința este îndreptarea vieții	pag. 5
Sfânta Muceniță Tatiana	pag. 6
De la umor la batjocură	pag. 6
Duminica celor 10 leproși	pag. 7
Vindecarea orbului din Ierihon	pag. 8
Zaheu Apostolul	pag. 9
Școala – mediu al iubirii	pag. 10
Despre prietenie	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Cuvânt filocalic	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12
De la Părintele Arsenie Boca	pag. 12
Din Acatistul Sfântului Ierarh Vasile cel Mare	pag. 12
Patericul	pag. 12
Grupul parohial de tineret	pag. 12

E încă întuneric, dar pâcla densă ce mă-nvăluie (nu știu dacă pe dinafară sau pe dinăuntru), încep să se risipească. Doamne Iisuse... Simt aripi de lumină crescându-mi. Nu trebuie să le văd, important este că le simt și ca prind o putere nebănuită, fiind gata de a-mi lua zborul.

Pașii sunt mici și, în nesiguranța lor, picioarele mi se lovesc de treptele de întuneric. Cred că atunci când le voi putea vedea, vor fi pline de lovituri și sângerări, și fața brăzdată de lacrimi. Dar nu mai contează, căci atunci voi fi liber. Voi fi liber de păcat, chiar dacă semnele urmelor lui nu se vor șterge niciodată, vor sângea mereu. Voi purta semnul păcatelor mele și durerile lor, dar la capătul drumului voi găsi pe Cel ce m-a eliberat. El îmi va șterge toată lacrima și toată neputința, iar eu voi îngenunchea peste rănilor și durerile mele și ele se vor vindeca.

Și voi fi între pământ și cer ca-ntr-un zbor ce nu se va sfârși niciodată, un zbor cu aripi de lumină.

Monica Sîrbu

„Fii pulbere sub pașii mamei tale, fiindcă raiul este acolo unde calcă pașii ei”. (Lumea arabă)

Patru lumânări

Patru lumânări ardeau pâlpâind. Era liniște, atâta liniște, încât puteai auzi șoaptele sfârâite ale lumânărilor.

Prima lumânare oftă: „Numele meu e PACE. Lumina mea luminează în întuneric, dar ce folos, oamenii nu mă vor...”. Și luminița ei deveni tot mai mică, până ce se stinse cu totul.

A doua lumânare tresări pâlpâind și șopti sfârâind: „Eu mă numesc CREDINȚĂ, dar se pare că sunt în plus. Oamenii nu vor să audă de Dumnezeu. Nu mai are niciun sens să mă consum arzând...”. O adiere străbătu încăperea și lumânarea se stinse.

Cu o voce abia șoptită încep să vorbească și cea de-a treia lumânare: „DRAGOSTE mi-e numele și simt cum mi se sfârșesc puterile. Oamenii mă împing de-o parte și n-au ochi pentru cei pe care ar trebui să-i iubească...”. Cu o ultimă pâlpâire, se stinse și lumina DRAGOSTEI.

Un băiețel intră atunci în încăperea. Se uită la lumânările stinse și rosti printre lacrimi: „Bine, dar lumânările ar trebui să ardă!”.

Atunci se auzi șoapta celei de-a patra lumânări: „Nu te teme, copilaș! Câtă vreme mă vezi pe mine pâlpâind, mai putem reaprinde celelalte lumânări. Numele meu este SPERANȚA!”. Băiețelul prinse curaj, luă în mâini SPERANȚA și reaprinse de la flacăra ei PACEA, CREDINȚA și DRAGOSTEA. Cele patru lumânări își răspândeau din nou lumina.

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

1 ianuarie – Sâmbătă – Tăierea împrejur cea după Trup a Domnului; Sfântul Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei (Anul Nou); Sf. Ev. Luca 2, 20-21, 40-52

„În vremea aceea păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte le auziseră și văzuseră, după cum li se vestise. Și când s-au împlinit opt zile și trebuia să-L taie împrejur pe Prunc, l-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, înainte de a zămisli în pântece. Iar Pruncul creștea și se întărea cu Duhul, umplându-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era cu El. Și părinții Săi se duceau în fiecare an la Ierusalim, de Praznicul Paștilor. Iar când a fost Iisus de 12 ani, ducându-se ei la Ierusalim, după obiceiul Praznicului, și sfârșindu-se zilele și pornind ei înapoi, copilul Iisus a rămas în Ierusalim. Iosif și mama Lui n-au știut și socotind că Dânsul este împreună cu alți tovarăși de călătorie, au mers cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți; însă nu L-au găsit. Atunci s-au întors la Ierusalim și L-au căutat. După trei zile L-au găsit în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și răspunsurile Sale. Când L-au văzut părinții Săi, au rămas uimiți, iar mama Sa a zis către Dânsul: Fiule, de ce ne-ai făcut așa? Iată, tatăl Tău și eu, îngrijorați, Te căutam. Dânsul însă a zis către ei: de ce era să Mă căutați? Nu știți, oare, că în cele ce sunt ale Tatălui Meu Mi se cădea să fiu? Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor. Apoi a plecat împreună cu ei și a venit în Nazaret, și le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste lucruri și cuvinte. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”.

PREDICĂ DE ANUL NOU (CALENDARUL)

(...) Dar vreau să vă spun că, începând de la Anul Nou, grija noastră cea mai mare trebuie să fie alta: cel mai mare lucru e să ne înnoim viața, să luăm aminte în fiecare an nou, să lăsăm câte un păcat care ne stăpânește cine știe de când și să punem în locul lui o virtute, să iertăm greșelile celor ce ne-au supărat, să-i iertăm pe toți, să începem noul an cu inima curată și cu credință în Dumnezeu, să nu începem la crâșmă cu beție, cu fluieri, cu câte și mai câte petreceri. Dacă începi bine din ziua întâi, fiindcă ziua bună se arată de dimineață, așa o să-ți meargă tot timpul.

Du-te prin sate acum, în noaptea aceasta: e iadul pe fața pământului! Iată cum știu oamenii să mulțumească lui Dumnezeu că le-a mai dat un an de viață! Dar vine moartea și-l strânge de gât, de nu mai poate spune nici preotului ce a făcut, că i s-a legat limba! Cât ar mai vrea el atunci să-i mai dea Dumnezeu un ceas; dar nu-i mai dă, e rânduit: când ți-o veni ceasul, te ia și te duce. Ai vrea să te rogi: „Doamne, mai dă-mi un minut!”, dar nu-ți dă, ai avut destule! Dumnezeu este prea drept, ți-a dat vreme, dar n-ai vrut să te îndrepti, să te pocăiești, să plângi, să te rogi. Ți-a dat atâția ani de viață și n-ai avut nicio grijă. Și atunci vei vedea că nu mai este pocăință în timpul morții. Deci, să ne gândim că, trecând un an de zile, trebuie să mărturisim lui Dumnezeu că n-am făcut nimic bun și să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ajutat cu mila și cu îndurarea Lui să trecem iarăși 365 de zile și să ajungem până azi.

Toți trebuie să mulțumească. Toată zidirea lui Dumnezeu. Căci viața, ființele și toate vremile sunt în mâna lui Dumnezeu. Tocmai acum trebuie să mulțumim lui Dumnezeu, ca să nu vie urgia Domnului peste noi.

Așteptăm mila lui Dumnezeu, dar odată n-are să mai fie timp. Căci vine moartea pentru fiecare, vine dreptatea lui Dumnezeu, de care nu poate scăpa nimeni, nu pot scăpa nici împărații. Unde-s împărățiile, unde-s faraonii Egiptului, unde sunt sultanii turcilor, unde-s craii Germaniei, unde-s împărații de care se cutremura lumea, unde-s împărățiile, unde-s cetățile, unde-s orașele, unde-i orașul Pompei și unde este Cartagina și orașele vechi care s-au dărâmat de cutremur?! Unde-s cetățile lumii, unde-s puternicii, unde-s cei învățați, unde-s filozofii, unde-s cei care au purtat sceptru, cei care au purtat diademe și ale căror capete străluceau ca soarele, unde-s?! Praful, pământ și pulbere s-au făcut! Așa-i dreptatea lui Dumnezeu, dar e vai de noi dacă cheltuim vremea în zadar! Marele Apostol spune: „Răscumpărați vremea, că zilele rele sunt”.

Vom cere să mai trăim un minut și n-are să ne mai dea Dumnezeu. Pentru că trecem fără griji prin viața aceasta, ne încurcăm cu grijile veacului de parcă am fi nemuritori. Fum suntem! În toată ziua Biserica ne spune: „Omul ca iarba; zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori” (Psalmii 102, 15). I-a spus Dumnezeu lui Isaia, pentru toți: „Tot trupul e iarbă și slava omului ca floarea ierbii, uscatu-s-a iarba și floarea ei a căzut”; și iarăși zice Duhul Sfânt în Psalmi: „Zilele lui ca umbra trec”, „că s-au stins ca fum zilele mele”; și iarăși: „anii lor ca un păianjen

s-au socotit”; și iarăși: „zilele mele ca umbra s-au plecat și eu ca iarba m-am uscat”. Pentru cine vorbește aici Duhul Sfânt? Pentru noi. Să avem urechi, să nu fim surzi!

Să nu ne astupăm urechile, că visuri suntem sub soare. Oricine ar fi, praf și pulbere este. Nimic nu rămâne veșnic pe pământ. Unde-s puternicii de care se cutremura lumea până ieri? Du-te și vezi-i în gheena, cum îi muncesc dracii! Du-te și întreabă-i acolo: Cu ce v-ați ales din viața aceasta? Unde a rămas stăpânirea, unde știința, unde puterea popoarelor? I-a luat după dreptate moartea și-i ține în legături până în ziua Judecării de Apoi. Să veghem, dar, cum petrecem timpul înaintea Domnului, căci negreșit vom muri și ne va cere socoteală ce-am vorbit în fiecare clipă, ce-am gândit, și ce-am lucrat.

Aceasta v-o spun pentru Anul Nou: să mulțumim Prea Sfintei Treimi, Preacuratei, Maicii Domnului, care mijlocește pentru toată lumea, că ne-a învrednicit să treacă un an. Să ne hotărâm, în inima noastră, să punem început bun și să petrecem de aici înainte cu Dumnezeu, creștinește. Să ne împăcăm cu Dumnezeu mai înainte de a ne răpi moartea. Amin!

Părintele Cleopa Ilie – Sihăstria

Din *Predici la Sărbătorile de peste an*, Editura Christiana, 2001

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sirbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Ana Achilina Pănoiu
- Doina Corobea
- Marian-Emanoil Păun
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

2 ianuarie – Duminică – Înainteprăznuirea Botezului Domnului; Sf. Silvestru, Episcopul Romei; Sf. Mc. Serghie; Cuv. Serafim de Sarov; Duminica dinaintea Botezului Domnului; Sf. Ev. Marcu 1, 1-8

„Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Precum s-a scris în proroci: iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta înaintea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Sale. Așa s-a arătat Ioan, botezând în pustie și propovăduind botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor. Și mergeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordanului, mărturisindu-și păcatele lor. Și era Ioan îmbrăcat în haine de păr de cămilă, avea brâu de curea împrejurul mijlocului lui și mânca lăcuste și miere sălbatică. El propovăduia, zicând: vine după mine Cel care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v-am botezat pe voi cu apă, dar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt”.

Pregătiți calea Domnului!

Ne pregătim pentru marele Praznic al Botezului Domnului, momentul în care Fiul lui Dumnezeu este mărturisit și arătat lumii ca Unul din Treime. Este mărturisit de Tatăl: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit”, iar Duhul Sfânt, în chip de porumbel, adevărate Cuvântul Tatălui.

Cine ar putea să deschidă calea pentru a întâmpina această mare sărbătoare decât Sfântul Ioan Înainte-Mergătorul și Botezătorul Domnului, unul dintre cele două mari personalități, cele mai de seamă ale neamului omenesc, care au fost prevestite de proroci și care au conlucrat cu Dumnezeu la venirea și lucrarea în lume a Fiului Său: Sfânta Fecioară Maria și Sfântul Ioan Botezătorul. Acest fapt a avut loc atunci când Mântuitorul Hristos a ajuns la vârsta de treizeci de ani, vârsta desăvârșită, când cineva putea proroci și învăța, conform rânduielii Legii Vechi. Evangheliile nu descriu întreaga viață a Mântuitorului Hristos, ci ele arată lumii întruparea Fiului și a Cuvântului lui Dumnezeu, făcut Om pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire: „Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui” (In. 20, 31).

Despre Sfântul Ioan vestește prorocul Maleahi: „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele și va veni îndată, în templul Său, Domnul pe Care îl căutați și îngerul legământului, pe Care voi îl doriți. Iată, vine!, zice Domnul Savaot.” (Mal. 3, 1). El este: „Un glas strigă: <<În pustiu, gătiți calea Domnului, drepte faceți, în loc neumblat, cărările Dumnezeului nostru. Toată valea să se umple și tot muntele și dealul să se plece; și să fie cele strâmbe, drepte și cele colțuroase, căi netede. Și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea>>, căci gura Domnului a grăit.” (Is. 40, 3-5). Sfântul Ioan a fost un om deosebit, care a dus o viață aspră în pustie, îmbrăcat în haine din păr de cămilă (aspre), mâncând acride, lăcuste și miere sălbatică. El este „Cel mai mare om născut din femeie”, cum îl numește Însuși Mântuitorul, care a și dus o viață îngerească, fiind singurul sfânt zugrăvit în icoane cu aripi.

Sfântul Ioan Înainte-Mergătorul a luat Duh Sfânt, care l-a făcut proroc, încă din pântecul maicii sale când, la vârsta de șase luni, a auzit Elisabeta glasul Sfintei Fecioare: „Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecul ei și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt, și cu glas mare a strigat și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău. Și de unde mine aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecul meu.” (Lc. 1, 41-44). Deci, atunci el devine proroc și trimite darul prorocirii și mamei sale, care o recunoaște pe Maica Domnului. El este luceafărul, adică vestitorul zilei în care va răsări Soarele Dreptății, Hristos Dumnezeu nostru. El îi îndrumă pe oameni să-și recunoască starea de păcătoșenie, cei mândri să se smerească (...tot muntele și dealul să se plece, văile să se umple...), cei smeriți să se umple de bucurie și de fericire – că a lor este împărăția cerurilor, să îndrepte căile strâmbe (felul de viețuire a oamenilor să se îndrepteze după voia lui Dumnezeu). Cu alte cuvinte, să pregătească sufletele oamenilor pentru a crede în Mesia

– Hristos cel prevestit de proroci, să cheme la pocăință, la mărturisirea păcatelor, la o viețuire nouă.

Deși a dus o viață de sfințenie, el își recunoaște neputința, se smerește înaintea Fiului lui Dumnezeu: „El propovăduia, zicând: vine după mine Cel care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v-am botezat pe voi cu apă, dar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt.” (Mc. 1, 7-8). El se sfințește în momentul în care îl botează pe Hristos, când dreapta cea de lut se atinge de creștetul Stăpânului, de aceea această mână se păstrează până astăzi la Mănăstirea Dionisiu de la Muntele Athos, iar părțile din ea se află și la mănăstirea coptă Sfântul Macarie cel Mare din Sketis, Egipt. Dacă Sfântul Ioan a fost Înainte-Mergătorul Domnului, pregătind toată lumea, pentru primirea Lui, fiecare dintre noi avem și noi un înainte-mergător, care ne pregătește sufletele pentru primirea Domnului. Este conștiința fiecăruia dintre noi, glasul lui Dumnezeu în om, divan de judecată, mai înainte de judecată, îngerul Domnului celui nevăzut, care merge înaintea sufletului omului și-l îndreaptă pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Nici diavolul, nici omul, nici păcatul, nici plăcerea, nici moartea, nici viața nu poate stinge această făclie, care merge înaintea sufletului. Ea îl smerește pe om când se înalță, îl ridică când cade și-l apropie mereu de Hristos.

Avva Dorotei ne îndeamnă să ne păzim conștiința: „Se poate păzi conștiința față de Dumnezeu, față de aproapele și față de lucruri. Față de Dumnezeu își păzește cineva conștiința când nu disprețuiește poruncile Lui, chiar în acele lucruri în care nu-l vede niciun om. De pildă, când nesocotim rugăciunea, când se suie în inima noastră un gând pătimăș și nu veghem, ci ne învoim cu el; când vedem pe aproapele zicând sau făcând ceva și-l osândim. Și simplu, grăind toate câte se fac întru ascuns, pe care nimeni nu le știe, decât numai Dumnezeu și conștiința noastră, pe toate trebuie să le păzim. Aceasta este conștiința față de Dumnezeu. Iar cea față de aproape presupune să nu faci ceva nimic de care știe că necăjește sau rănește pe aproapele, fie cu lucrul, fie cu cuvântul, fie cu înfățișarea, fie cu privirea ... și simplu grăind, toate câte știe omul că pot să dea vreun gând aproapelui, prin care se pătează însăși conștiința lui, de care știe că e în stare să vatame sau să necăjească. Iar păzirea conștiinței față de lucruri stă în a nu se folosi cineva rău de o lucrare, în a nu strica vreun lucru, sau a-l arunca, ci, chiar de vede vreunul aruncat, să nu treacă cu vederea, fie el cât de neînsemnat, ci să-l adune și să-l pună la locul lui. Nu trebuie să ne folosim rău de veșmintele noastre. Presupune că poate purta cineva o haină încă o săptămână sau două, dar o dezbracă ... sau o taie, și în loc de a o folosi (atăt cât se poate) ... o face nefolositoare. Se întâmplă la fel cu așternutul. De multe ori poate cineva să întrebuițeze o saltea mai mică și caută alta mai mare sau are o pătură de lână și vrea să o schimbe și să ia alta nouă, mai frumoasă, din dorința de lux și din moleșală ... și se necăjește că nu o are. Și începe să se uite la fratele său și să spună: „De ce are el aceasta și eu nu o am? Ce fericit e el!” ... La fel și cu mâncărurile. Cineva își poate împlini trebuința sa cu puține legume crude sau uscate și cu puțin ulei, dar nu se mulțumește cu atâta, ci caută altă mâncare mai gustoasă, mai bogată. Acestea toate sunt împotriva conștiinței.” (Despre conștiință, Filocalia vol. 9).

Preot Gheorghe Ionașcu

6 Ianuarie – Joi – Botezul Domnului (Boboteaza – Dumnezeiasca Arătare); Sf. Ev. Matei 3, 13-17

„În vremea aceea a venit Iisus din Galileea, la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Ioan însă îl oprea, zicând: eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Iar Iisus răspunzând, a zis către el: lasă acum, căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci Ioan L-a lăsat. Iar după ce s-a botezat Iisus, în clipa când a ieșit din apă, iată, cerurile s-au deschis și Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorându-se ca un porumbel și venind peste Dânsul. Și iată un glas din ceruri, care a zis: Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care bine am voit”.

7 Ianuarie – Vineri - Soborul Sfântului Proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului (Dezlegare la pește); Sf. Ev. Ioan 1, 29-34

„În vremea aceea a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: iată Mielul lui Dumnezeu Cel care ridică păcatul lumii. Acesta este despre care eu am spus: după mine vine un Om, Care a fost înaintea mea, fiindcă era mai înainte decât mine. Și eu nu-L știam; dar tocmai pentru aceasta am venit eu să botez cu apă pentru ca Dânsul să fie făcut cunoscut lui Israel. Iar Ioan a mărturisit, zicând: am văzut Duhul pogorându-se din cer, ca un porumbel și rămânând deasupra Lui. Și eu nu-L știam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: Peste Care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.”

La vânat de oameni

De ce se urăsc oamenii? E atât necunoscut și atâta suferință legată de soarta noastră, încât legea de toate zilele ar trebui să fie numai dragostea și mângâierea.

De ce se chinuiesc oamenii unii pe alții? N-au loc sub soare? Nu le ajunge pânza cerului? Sunt atât de grele păcatele ce ne apasă, încât ar trebui să lucrăm până la cea din urmă fărâma de putere pentru a înlătura urâtul ce ne desparte unii de alții.

E multă frumusețe în lume, dar oamenii orbi nu o văd. Înclinarea spre a face răul e atât de puternică încât, pentru a o învinge, a fost nevoie de marea dragoste și jertfă a Dumnezeuului întrupat.

Sunt oameni sinceri și sunt oameni vicleni. E sfâșietor de trist să vezi cum între oameni, ca și între popoare, calea înșelăciunii dă pas înainte celor ce o folosesc.

Viața ne dă foarte des acest spectacol: omul bun, omul curat este vânatul celui viclean; acesta din urmă

nu poate trăi fără pradă. Morala publică aduce laude și răsplătește fapta acestuia, faptă care nu are nicio deosebire față de aceea a unui lup fugărind o câprioară pe întinderile albe ale zăpezii. De ce stau oamenii la pândă și se vânează unii pe alții? De ce cred ei că au loc în lume numai atunci când dispăre altul? Locul tău, locul darurilor proprii nu ți-l poate lua nimeni; îl ai odată cu viața.

Ernest Bernea – „*Îndemn la simplitate*”

9 ianuarie – Duminică – Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie; Sf. Petru, Episcopul Sevastei; Duminica după Botezul Domnului (Începutul Propovăduirii Domnului); Sf. Ev. Matei 4, 12-17

„În vremea aceea, auzind că Ioan a fost pus la închisoare, Iisus s-a dus în Galileea; și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim, ca să se împlinească ceea ce s-a scris prin Isaia prorocul, care zice: pământul lui Zabulon și pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor care ședea în ținutul și în umbra morții, lumină le-a răsărit. De atunci a început Iisus să propovăduiască: pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.”

Pocăința este îndreptarea vieții

„Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor!”

Primele cuvinte ale propovăduirii Domnului Iisus Hristos ne îndeamnă la pocăință și le auzim în Sfânta Biserică în duminica aceasta.

După Botezul Domnului în prima duminică auzim despre prinderea și închiderea Sfântului Ioan Botezătorul.

După prinderea Înainte-Mergătorului Domnului, Mântuitorul pleacă din Galileea, venind în Capernaum.

Aici, poporul „a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții, lumina le-a răsărit”, aici a venit „Lumina lumii”, Fiul lui Dumnezeu. Venirea Domnului în părțile Zabulonului și Neftalimului împlinește o prorocie care vestește că lumina lui Dumnezeu va străluci și în pământul acesta, locuit de păgâni.

Era mai întâi nevoie ca Sfântul Ioan Botezătorul să propovăduiască despre Hristos, ca apoi Domnul să-și înceapă activitatea publică.

Despre poporul de aici, păgân, prorocul spune că trăia în necredință, neînchinându-se adevăratului Dumnezeu, și în umbra morții, adică în păcat, care se mai numește umbra morții, fiindcă omoară sufletul, fără să-l risipească precum risipește moartea trupul.

Împărăția vestită de Hristos era dorința dreptilor Vechiului Testament, să vadă și ei și să audă ce aveau să vadă și să audă Apostolii: „Mulți proroci și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi, dar n-au văzut, să audă cele ce auziți voi și

n-au auzit”, spune Domnul. (Matei 13, 17)

Ceea ce Domnul aduce prin venirea Sa, împărăția cea vestită mai întâi Apostolilor, putem dobândi prin viața noastră aleasă, prin lumina ce stă în noi și pe care o putem revărsa spre alții.

Lumina cea mare ne luminează inimile și mințile, ne scoate din întunericul păcatului și ne face să răspândim iubire, pace și dreptate.

Preot Marius Olivian Tănăsie

Proloagele – Viețile Sfinților și cuvinte de învățătură

Luna ianuarie în 12 zile:

Pomenirea Sfintei Mucenițe Tatiana (+235)

Aceasta a fost din Roma veche, pe vremea împărăției lui Alexandru Sever (223-235), din părinți credincioși, tatăl ei, în trei rânduri, a fost guvernator și se bucura de multă cinste în senatul roman, neștiindu-se că era creștin. Și a crescut fericită în casa părinților ei, cu bună-cuviință, cu frică de Dumnezeu și cu bucurie se împărtășea din tainele nepieritoare ale credinței. Și, ajungând ea în vârstă, n-a voit să se mărite, ci își petrecea viața în curăție și în dragostea lui Hristos, dorind din tot sufletul să fie mireasa Lui, Căruia Îi slujea ziua și noaptea, jertfindu-se pe sine și cu fapte bune împodobindu-se. Deci, fiind fericită că părinții ei binecuvântau această hotărâre, Tatiana cu și mai mare râvnă slujea Domnului, încât s-a învrednicit și de cinstea de a fi diaconiță a Bisericii din Roma, după rânduielile de atunci ale Bisericii.

Și Împăratul, pe vremea aceea, nu prigonea el însuși, dar lăsa pe dregătorii mai mici să facă ce vor cu creștinii. Și, pornindu-se prigoană contra creștinilor din partea necredincioșilor, a fost prinsă și Tatiana, ea mărturisind că este creștină. Și, nevoind ca să se lepede de Hristos, din porunca mai-marilor cetății, a fost pusă la chinuri și munci cumplite: bătăi, scoaterea ochilor, goliciunea trupului, scrijelirea pe trup cu bricele, aruncarea în temniță, tăierea sânilor, aruncarea la fiare, spânzurarea și strujirea trupului la stâlp, aruncarea în foc. Dar toate le-a îndurat cu putere de Sus, de parcă nicio durere nu simțea, dimpotrivă, cu toate schingiuirile prigonitorilor, ea

neîncetat vestea poporului de față puterea și chemarea lui Hristos, astfel încât mulți necredincioși veneau la credința Mântuitorului. Așadar, au poruncit să i se taie capul ei și tatălui ei.

Și se află capul ei astăzi în Catedrala Mitropoliei Olteniei, din Craiova, adus în țară de evlaviosul domn Neagoe Basarab.

De la umor la batjocură

Sunt oameni care din orice situație știu să scoată la lumină partea comică. Râsul în sine sau judecat din punct de vedere moral nu este de condamnat. E un lucru firesc al naturii noastre; are o înrâurire pozitivă asupra vieții lăuntrice.

Trebuie făcută însă o deosebire care îndeobște nu este luată în seamă. Sunt oameni care caută să picure cu acidul trufiei lor suferința și îngenuncherile în fața destinului ale altora. Aci râsul nu mai are un sens creator. Oamenii se socotesc în genere prea deștepți și își hrănesc trufia din sufletul celor mai adânc încercați. Râsul în acest fel trebuie condamnat pentru că are un

sens negativ. Este ceea ce numim batjocură. Și nimeni nu are dreptul de a se chema om dacă se simte bine când râde pe seama celor mai adânci și umane dintre stările interioare ale fratelui său.

Există totuși un alt fel de râs creator. E vorba de umor. Oamenii care sunt dăruiți cu acest simț al umorului sunt dintre cei mai buni. Râsul lor este pozitiv, este luminat. Râsul lor este o bucată din dorul nostru de viață.

Umorul este blând; batjocura este crudă. Umorul este uman; râsul batjocoritor este inuman. Inteligența este prezentă în umor ca și în batjocură, dar această aleasă însușire a omului este aci curată, nu este pervertită, drăcească, așa cum e în al doilea caz.

Ernest Bernea

16 ianuarie – Duminică - Închinarea cinstitului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el; Duminica a XXIX-a după Rusalii (a celor 10 leproși); Sf. Ev. Luca 17, 12-19

„În vremea aceea când a intrat Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu; și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit”.

Recunoștința, o cale dumnezeiască

„Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta care este de alt neam?” (Luca 17, 17-18)

Mulțumirea noastră către Dumnezeu este închinarea noastră – închinarea noastră cuprinde mulțumirea noastră. Îi mulțumim Domnului pentru că așa trebuie, pentru că e cu dreptate, pentru că e cu vrednicie, Îi mulțumim Treimii celei de o ființă și nedespărțite, Îi mulțumim Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Ni se dă îndemn la fiecare Sfântă Liturghie „Să mulțumim Domnului!”, iar noi răspundem: „Cu vrednicie și cu dreptate este a ne închina Tatălui și Fiului și Sfântului Duh...” Mulțumim Domnului care a binevoit a primi Sfânta Liturghie din mâinile noastre.

O minune este Sfânta Liturghie, o minune urmată de mulțumire este și vindecarea celor 10 leproși, la hotarul dintre Galileea și Samaria, într-un mic sat. Boală fără remediu, îngrozitoare, cumplită și molipsitoare, întâlnită rar în ținuturile noastre, dar cu mare întindere în zonele calde.

Ea face să apară pe trup o mulțime de pete și bube care distrug pielea, produce umflături și răni deschise, slujește omul, iar când se dezvoltă nu se mai poate vindeca. Mântuitorul vindecă nu unul, ci zece bolnavi ca semn al bunătății Sale. Ei stăteau la marginea localităților, după cum era rânduit în Legea lui Moise și după cum ne spune un scriitor iudeu, Iosif Flaviu: „Iar pe cei leproși i-a izgonit cu totul din cetate, care cu nimeni împreună nu viețuiau și de mort cu nimic nu se deosebeau.”

Preotul era cel dintâi care cerceta boala, timp de 14 zile, iar apoi, de era bolnav, îl despărțea de ceilalți, pleca din comunitate, iar dacă apoi omul constata că s-a vindecat se întorcea pentru cercetare și pentru a aduce jertfele rânduite de Lege.

Deși bolnavi, Domnul îi trimite: „Duceți-vă și vă arătați preoților!”, iar în drumul lor, s-au curățit. I-a trimis nu ca preotul să-i cerceteze, ci să constate că s-au vindecat.

Din cei zece, doar unul însă și-a arătat recunoștința, a ajuns în fața Binefăcătorului său, a îngenunchiat, i-a mulțumit la picioarele Lui. Deși samarinean de neam, el este cel care cunoștea ce este recunoștința.

Domnul l-a ridicat și i-a spus: „Scoală-te și du-te! Credința ta te-a mântuit.” Câtă smerenie în cuvintele acestea, nu Eu te-am vindecat, ci credința ta te-a curățit, credința ta te-a mântuit, așa cum se vindecase și femeia cu scurgere de sânge, orbul Bartimeu sau femeia cea păcătoasă.

O datorie este și pentru noi să fim recunoscători față de Dumnezeu care ne oferă neîncetate daruri și revarsă peste noi atâtea binefaceri.

„Mulțumiți tuturor pentru toate...”, spune Sfântul Apostol Pavel. Recunoștința trebuie să fie sinceră, dezinteresată, pornită din inimă și să corespundă simțirii noastre launtrice, nu de circumstanță sau de moment, ca să arătăm că am primit cu bucurie binele ce ni s-a făcut, făcută mai mult în faptă, decât în cuvânt.

Să fim, așadar, doritori de a ne înmulți recunoștința ca să se bucure Domnul Hristos de noi cum S-a bucurat de cel vindecat de lepră, întors ca să dea mărire și să mulțumească, și Domnul a dorit ca și ceilalți să facă la fel. Amin.

Preot Marius Olivian Tănăsie

23 ianuarie – Duminică - Sf. Mucenic Clement, Episcopul Ancirei și Sf. Mucenic Agatanghel; Duminica a XXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon); Sf. Ev. Luca 18, 35-43

„În vremea aceea pe când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine! Și cei care mergeau înaintea îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine! Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat: Ce voiești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd! Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu”.

De la nădejde la credință și de la credință la bucurie

„Și Iisus i-a zis: *Capătă-ți vederea! Vezi! Credința ta te-a mântuit!*”

În orașul Ierihon, numit și „al palmierilor”, la 25 km de Ierusalim, la intrare, cerșea orbul vindecat de Mântuitorul Hristos. Ierihon, orașul vameșului Zaheu, era primul oraș cucerit de evrei sub conducerea lui Iosua, după peregrinarea poporului vreme vre 40 de ani prin pustiu.

Domnul venise deseori aici, acum poposind cu puțin timp înainte de intrarea Sa triumfală în Ierusalim.

Orbul Bartimeu, căci așa se numea, se găsea în mulțimea de la marginea orașului, încercând să-L oprească, strigând chiar de două ori: „Iisuse, Fiul lui David, miluie-ște-mă!”, strigăt al disperării, dar și al nădejzii. Era disperat din cauza bolii și a mulțimii ce-l îndemna să tacă și trăia cu nădejdea că Iisus poate să-i lumineze ochii.

Mântuitorul dorea acum, ca și în alte dăți, să-i convingă pe oameni că, în persoana Sa, s-au împlinit toate profețiile Vechiului Testament, așa cum le spusese trimișilor lui Ioan Botezătorul: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curăță și surzii aud, morții învie și săracilor li se binevestește.” (Matei 11, 4-5)

A auzit iubitorul de oameni și acest glas

disperat al orbului care cerea milostenie prin vindecare.

Domnul îl vindecă, dar această vindecare este dovada, între multe altele, că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat. Căci cine poate deschide ochii vreunui orb numai cu cuvântul, decât numai Dumnezeu?

„Deschide ochii!”, a rostit Domnul, așa cum a zis: „Să fie lumină!” și s-a făcut îndată lumină.

Credința orbului ne învață că trebuie să fim stăruitori la rugăciune, iar Dumnezeu ne va sta în ajutor.

Izvorăște în sufletele noastre ca un izvor dătător de apă vie, care deschide și ochii minții noastre ca să înțelegem bogăția harurilor pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră.

Cel vindecat simte mărirea binefacerii Domnului, îl urmează pe Iisus, slăvind pe Dumnezeu, iar poporul aduce lui Dumnezeu laudă.

Urmând credința orbului, cu rugăciune statornică, Dumnezeu ne va ajuta să ne eliberăm de orbirea sufletească, căutând puțină noastră credință și sporind-o cu harul Său. Amin.

Preot Marius Olivian Tănăsie

30 ianuarie - Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Sf. Sfințit Mucenic Ipolit, Episcopul Romei; Duminica a XXXII-a după Rusalii (a lui Zaheu); Sf. Ev. Luca 19, 1-10

„În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon și iată un om bogat cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși, căuta să vadă cine este Iisus; dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Atunci, alergând înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Dar când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, l-a văzut și a zis către el: Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta. Și el, grăbindu-se, s-a coborât și L-a primit cu bucurie. Când au văzut aceasta, toți cârteau și ziceau: a intrat să găzduiască la un păcătos. Dar Zaheu, stând în fața Domnului, i-a spus: iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Iar Iisus a grăit către el: astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și el este fiul lui Avraam. Fiindcă Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut”.

– a Sfinților: Sf. Ev. Matei 5, 14-19 –

„Zis-a Domnul către ucenicii Săi: voi sunteți lumina lumii. Nu poate cetatea să se ascundă, când stă deasupra muntelui; nici oamenii nu aprind făclia ca să o pună sub obroc, ci în sfeșnic, ca să lumineze tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri. Să nu socotiți că am venit să stric legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun vouă, cât vor sta cerul și pământul, o iotă sau o cirtă nu va trece din lege, până ce nu se vor face toate. Deci, cel care va strica una din aceste porunci foarte mici și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel care va face și va învăța, acela mare se va chema în împărăția cerurilor”.

Zaheu Apostolul

Evangelia de astăzi ne vestește întoarcerea unui păcătos care, în marea lui dorință de a-L vedea pe Iisus, a învins toate obstacolele și greutățile și nu numai că L-a văzut, ci și L-a întâlnit, L-a primit pe Cel care L-a transformat și mântuit. Zaheu era un om bogat, funcționar important în societate, era conducătorul administrației fiscale, am putea spune noi, strângea impozitele pentru romani; fapt care-l făcea urât de concetățenii săi și considerat un mare păcătos, atât din cauza legăturii cu stăpânitorii romani, cât și a corupției.

Cine este Acesta? Zaheu cunoștea prorociile, știa că va veni Mesia. Oare Acesta să fie? În Zaheu s-a trezit o puternică dorință de a-L vedea, era harul lui Dumnezeu, care îl cheamă pe om la mântuire. Zaheu răspunde lucrării harului și poate chiar ar fi vrut să-L întâlnească, dar, știindu-se încărcat de păcate și îndepărtat de toți cei „drepti”, nu îndrăznea, dar dorea cel puțin să-L vadă. Îi stătea în față un alt obstacol, era mic de statură și din cauza mulțimii nu putea să-și îplinească dorința. Atunci a alergat înainte și, cu toată funcția pe care o avea, s-a cățarat în sicomor [(dud în unele traduceri, întrucât face parte din aceeași familie de arbori), însă corect este sicomor (arbore exotic gigant cu lemn tare și cu fructe comestibile, asemănătoare cu smochinele)],

întocmai ca un copil, biruindu-și condiția fizică și reușind prin aceasta să se înalțe deasupra mulțimii.

Atunci are loc minunea, Dumnezeu răspunde căutării: Zaheu, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân. El L-a primit cu bucurie mare în casa sa și apoi, copleșit de bunătatea și dragostea pe care i-a arătat-o Mântuitorul, are loc transformarea. Dacă înainte era lacom, cum erau în general vameșii sau cum suntem și noi de multe ori, acum devine milostiv: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor” și își îndreaptă greșelile: „dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Zaheu a câștigat în schimb comoara cea mai de preț, care nu poate fi cumpărată cu prețul întregii bogății pământești: „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Mt. 16, 26): mântuirea sa și a casei sale. „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam”. Zaheu nu era încă conștient de toate păcatele pe care, fără îndoială, le avea. Tot așa și noi nu suntem încă conștienți de multele noastre păcate, de ceea ce este bun sau rău în noi, și nu ne putem vedea decât dacă încercăm să ne apropiem de Dumnezeu. Zaheu, după Înălțarea Domnului, l-a însoțit pe Sfântul Apostol Petru în călătoriile lui. Tradiția spune că el a devenit episcop în Cezareea Palestinei, fiind prăznuit pe data de 20 aprilie.

Preot Gheorghe Ionașcu

Școala – mediu al iubirii

Tradiția Bisericii noastre Ortodoxe ne învață că primele școli au apărut la noi în țară în sânul mănăstirii, în preajma lui Dumnezeu și a sfinților. Psalmistul David spune: „odihniți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu.” Dar această cunoaștere înseamnă studiu, efort al învățării. Așa s-a format școala românească și așa trebuie să rămână în timp: mediu al dobândirii și al îndrăgirii efortului de învățare. Trebuie să știm de toate și dintru toate pentru a cunoaște că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu minunat, un Dumnezeu al minunilor și un Dumnezeu Care face minuni. Acest efort al învățării este, însă, personal. Este diferit în intensitate și durată de la om la om. Este un efort al libertății noastre, o îndeletnicire, o lucrare împlinitoare și mântuitoare.

Religia este disciplina care unește Școala și Biserica. Iar această legătură aduce în viața școlii iubirea Prea Sfintei Treimi. În Biserică începe și se termină procesul de iubire al omului. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu pentru că Acesta S-a descoperit lui ca iubire personală, desăvârșită și împărtășibilă, ca Treime de Persoane Ce viețuiesc din veșnicie într-o comuniune iubitoare. Iar viața creștină este adunarea în iubire, dobândirea gândului iubitor. Așa ne îndeamnă și slujbele Bisericii noastre: „să ne iubim unii pe alții ca într-un gând să mărturisim: pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea Cea dintr-o ființă și nedespărțită.”

Acesta trebuie să fie modul firesc de viețuire al școlii: să devină un mediu în care iubirea Prea Sfintei Treimi să fie trăită de persoane și între persoane.

Profesorii să se manifeste ca dascăli iubitori, iar elevii ca niște ucenici în smerenie, dornici de a învăța iubirea lui Dumnezeu (la Religie) și manifestarea puterii Lui creatoare în lume (la celelalte discipline). Văzând manifestări și gesturi iubitoare în școală, elevul încearcă să se deprindă cu ele pentru că dau bucurie nesfârșită. Dar această putere nu o poate primi decât de la viața eclezială, plină de harul dumnezeiesc. În biserică, elevul vine și vede fața lui Dumnezeu și a sfinților Lui; și aceasta îi dă o bucurie de nespus pentru că sunt fețe luminoase, sunt fețele unor persoane sfinte, bune și iubitoare de oameni.

Iar fața celui iubit ne preface întotdeauna în chip vizibil întru totul și ne face radioși, fericiți și neîntristați. Doar văzând dragostea profesorului față de el, elevul își va lăsa în mod firesc, într-o inocență mântuitoare, formarea și împlinirea lui în mâinile sale. Doar atunci va fi în ascultare de profesor. Iar învățătura este rodul ascultării. Numai ascultând din dragoste și învățând cu dragoste la toate disciplinele, elevul dobândește împlinirea și desăvârșirea personală.

Doar astfel se împlinește idealul educațional al Școlii românești („dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creatoare”) și dorința treimică: „Dumnezeu ne vrea persoane conștiente, libere și responsabile” (așa cum spunea Părintele profesor Dumitru Stăniloae).

prof. Marian-Emanoil Păun,
Liceul cu Program Sportiv, Tg-Jiu

Despre prietenie

Prietenia este una din alesele virtuți ale omului. Elementele care o alcătuiesc par să fie în număr de trei și anume: dragostea, asemănarea de structură interioară și unitatea de năzuințe.

Prima este dimensiunea ontologică a prieteniei, a doua este dimensiunea psihologică și a treia istorică. Prietenia poate fi câștigată, dar de cele mai multe ori ea se naște fără voia și știința noastră.

La temelie prieteniei rămâne însă tot dragostea; în afară de ea, nu putem afla o adevărată prietenie. Prietenii sunt de cele mai multe ori legături de interese, și câteodată stimă sau simpatie; aceasta din urmă izvorăște din prețuirea cuiva pentru însușirile sale excepționale, intelectuale sau estetice.

Dragostea transfigurează totul; are darul puterilor ascunse. Abia prin dragoste, legătura dintre doi oameni e prietenie. De astă dată, legătura nu mai e periferică, ci esențială, este totală, deschizătoare de noi orizonturi. Prietenul devine frate de cruce, adică una cu tine însuși, acumulare de forță nouă. În acest fel gustă abia omul tovărășia altuia și se bucură de roadele obșteștii viețuirii.

Prin dragoste, prietenia alungă urâtul și teama. Unitatea de destin și de natură îi dă omului puteri noi. Iubind omul din fratele tău înseamnă că-l ai pe Dumnezeu aproape, înseamnă că umbli pe căile veșniciei.

Prietenia este ordine nouă în lumea renăscută a lui Iisus.

Ernest Bernea

Pânărelul cu nectar

Să ne jucăm împreună!

Ghicitori – răspunsuri

1. Cei trei magi, care au adus în dar aur, smirnă și tămâie
2. Steaua

Agățată-i de perete
Ruga ta spre cer s-o-ndrepte!

**Și la greu, dar și la bine
Să te porți cum se cuvine,
Ca să spună-orice străin:
„Uite un român...!”**

„Rugăciunea este mâna întinsă pentru primirea darului lui Dumnezeu...”

(Filaret al Moscovei)

„După Dumnezeu, nu iubesc pe nimeni atât de mult ca pe mama.”

(Fericitul Ieronim)

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

Dragoste de mamă

O tânără domnișoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea, cu multe probleme și acum era obosită și supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au așezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a văzut de îndată tristețea din sufletul fetei și a căutat să o liniștească.

- Mai lasă-mă în pace, mamă! Crezi că toate se pot rezolva așa, cu una, cu două? Nici nu știi despre ce-i vorba...

- Dar îmi poți povesti – i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aș putea ajuta...

- Cu ce să mă ajuți, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări și sfaturi. Lasă-mă în pace! – a mai strigat tânăra fată și a plecat în grabă, trântind ușa.

Spre seară, când s-a mai liniștit, când și-a dat seama de greșeala ei, de supărarea pe care i-o pricinuisese, cu siguranță, mamei, s-a întors. Acasă, însă, și-a găsit mama așteptând în fotoliul din fața ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit.

Dar ea murise, murise de inimă chiar în după-amiaza aceea... Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise și ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei fuseseră: „Lasă-mă în pace!” Acest lucru o durea cel mai tare pe tânăra fată: mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubește, câtă nevoie are de prezența ei, de sfaturile ei, de dragostea ei – dragoste de mamă.

Rugăciune pentru o spovedanie curată

Ce-am greșit în viață până-acum?
Când mă uit pe-al vieții mele drum,
Ochii mei, nevrând, se-ncetoșează
Și departe ei nu cercetează.

Parcă mi-ar fi frică de ceva:
Doamne, parcă mi-e greu a afla,
Că Te-am supărat nemăsurat,
Fără să-mi dau seama de păcat.

Dar mă studiez cu luare-aminte,
Pentru a mă părî la părinte;
Doamne, dă-mi lumina cunoștinței,
Ca să spulber umbra necredinței.

Să pot arunca toată povara
Cu care păcatul mă-mpresoară;
Să mă spovedesc cu umilință
Și să aflu iar îngăduință.
Doamne, dă-i duhovnicului meu
Să cunoască voia Ta mereu!

Dicționar

Aproapele – adevăratul creștin dorește doar binele celor din jur, și toți sunt „aproiați” de sufletul său, adică nu lasă pe nimeni în afara inimii sale. Atunci când în viață cineva are nevoie de ajutorul tău, nu ezita niciun moment! Apropie-te de cel aflat în nevoie și suferință și ajută-l! Cei din preajma ta sunt aproapele tău: părinți, frați, colegi, prieteni, vecini, toată lumea pe care o cunoști sau pe care o vei cunoaște, toți oamenii. Cel mai însemnat ajutor pe care îl poți face pentru ceilalți este să îi pomenești în rugăciunile tale. Sfinții Părinți ne îndeamnă să ne rugăm pentru toți oamenii. Căci suntem cu toții fiii aceluiași Tată Ceresc și trebuie să fim apropiați și să ne ajutăm reciproc, trăind în pace și înțelegere. Doar așa, apropiindu-ne unii de alții, ne

apropiem cu toții de Dumnezeu. Iar faptele bune pe care creștinul trebuie să le facă pentru aproapele sunt: trupești (să-l hrănești pe cel flămând, să-i dai de băut celui însetat, să-l îmbraci pe cel gol, să-l găzduiești pe cel străin, să-i îngrijești pe bolnavi, să-l cercetezi pe cel aflat în temniță și să-l îngropi pe cel mort, după rânduială) și sufletești (să-l îndrepți pe cel ce greșeste, să-l înveți pe cel care nu știe, să-i dai sfat bun celui ce stă la îndoială, să te rogi pentru aproapele, să-i mângâi pe cei întristați, să suferi cu răbdare și să-i ierți pe cei care ți-au greșit).

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!”

*(Sfânta Scriptură,
Evanghelia după Matei 22,39)*

„Cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său!”

*(Biblia,
Întâia Epistolă a Sfântului Ioan, 4, 21)*

De la Părintele Arsenie Boca

- Rușine este bătrânul plin de poftă.
- Vrei copii puțini, nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă ca să poți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de pe noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea, ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.
- Nu ascultă Dumnezeu toate blestemele nebunilor, dar cei ce blestemă se osândesc.

Bucate mănăstirești Icre de fasole

Ingrediente:

500 g fasole albă, ulei, ceapă, zeamă de lămâie, sare, piper.

Mod de preparare:

Fasolea se fierbe în apă caldă cu sare și după ce dă în clocot se scurge apa și se pune din nou la fiert. Această operație se repetă de 2-3 ori. Când fasolea este foarte bine fiartă, se strecoară, se zdrobește și se trece prin sită. Se adaugă ulei puțin câte puțin (ca la maioneză), zeamă de lămâie și se amestecă până se albește fasolea. La sfârșit se adaugă ceapa tocată mărunt și se potrivește cu sare și piper.

Mihail Popa

Din Acatistul Sfântului Ierarh Vasile cel Mare

Condacul al II-lea:

Ai Păstorului păstorilor de aproape slugă făcându-te, Sfinte Vasile, ai îmbogățit Biserica cu înțeleptele tale învățături; pentru care cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al II-lea:

Ai fost, preasfinte părinte, totdeauna la înălțimile vredniciei arhieresti și întru adâncul smereniei; pentru care noi minunându-ne cântăm ție:

Bucură-te, cel ce te veselești în Biserica biruitoare;
Bucură-te, cel ce de la Împăratul Hristos primești binecuvântare;
Bucură-te, turn preaînalt al privirilor cerești;
Bucură-te, înțeleptul tâlcuitor al celor teologicești;
Bucură-te, magistrul științelor frumoase;
Bucură-te, că ți-ai ales pe cele nemincinoase;
Bucură-te, cu serafimii liturghisitorule;
Bucură-te, cu heruvimii de Dumnezeu văzătorule;
Bucură-te, prietenul apostolilor;
Bucură-te, întâistătătorul arhierilor;
Bucură-te, cu mucenicii împreună-șezătorule;
Bucură-te, cu prorocii bine-vorbitorule;
Bucură-te, mare ierarhe Vasile!

Cuvânt filocalic

„Milostiv cu adevărat nu e cel ce dă de bunăvoie cele de prisos, ci cel ce lasă cele de trebuință neapărată celor ce le răpesc.”

(Ilie Edicul)

Patericul

L-a întrebat un frate pe avva Pimen: mă tulbură gândurile să-mi las păcatele mele și să mă întorc la scăderile fratelui meu. Bătrânul îi spuse despre avva Dioscor că era în chilie, plângându-se pe sine, iar ucenicul așezat în altă chilie. Când a venit la bătrân, l-a găsit plângând și i-a spus:

- Părinte, ce plângi?
- Păcatele mele mi le plâng.
- Nu ai păcate, părinte.
- Fiule, de mi-ar fi îngăduit să-mi văd păcatele, n-ar ajunge trei sau patru ca să le plângă.

(Despre avva Dioscor)

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 16 ianuarie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, capitolul 10.

23 ianuarie: Discuții pe tema: Alegerea duhovnicului.

30 ianuarie: Acatistul Sfinților Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan.

INFO: 0727.78.16.91